

je, da ima zlodeš največ nastavljenih zajnk na plešišču. Mlada ptica pa, katera mnogo skače okoli zajnk, katera se z njimi igra, gotovo tudi prej ali slej v njih obtiči!

(Dalje prihodnjič.)

Razne stvari.

Kaplana so ubili. Dne 16. prejšnega meseca se je snidel kaplan A. Miklič v Makolah po noči ob pol 11. uri z nekaterimi ponočnjaki. Kakor se govori jih je zmerjal za potepuhe. Nastal je pretep, in kaplan je vsled od enega kamena mu prizadete rane dne 23. julija umrl. To je izid ponočnega pretepa, a žalostno je, da se je kaj takega med našim slovenskim ljudstvom zgodilo. Žalostno je, da je duhovnik bil v pleten v ta prizor, še bolj pa je žalostno, da se znajdejo med ljudstvom taki suroveži, katerim ni za človeško življenje, kateri si brezmiselno ohladijo svojo jezo z ubojem človeškega bitja. Toda mi ne bode sodili, zakaj kaplan je že pred svojim največjim sodnikom pred Bogom, ki vse vidi in vse ve. Navedene suroveže pa že ima sodnija. V kratkem bode izreklo porotno sodišče o njih svojo sodbo in potem bode vedeli resnico. Mogoče, da se je zgodila nesreča slučajno, mogoče pa je tudi, da je bila od te ali one strani povzročena. O mrtvih ne sme nihče govoriti slabega, o živih surovežev pa bode govorila sodnija. Naj že bode stvar kaka hoče, mi obžalujemo gospoda kaplana Mikliča iz dna naših src, in obsojamo popolnoma vsacega suroveža, kateri si ohladi svojo slepo jezo v človeški krvi. Našim vrlim kmetom bodi povedano, da omenjeni suroveži niso bili kmečki fantje, temveč iz drugih slojev, katerih pa tudi radi tega ne obsojamo, saj ni na svetu nobega stana, v katerem se nebi najšli slabi, zanikerni, vročekrvni značaji. A še nekaj družega je pri celi žalostni stvari. Sprevideli bodete dragi bralci takoj kake nesramnosti so mogoče na klerikalni strani. Mariborški, da, tudi krajnski klerikalni listi pišejo brez premiselka, da so napredni listi krivi navedenega uboja. To je nesramnost, kakor je večje svet ni doživel! „Gospodar“ pravi v svoji vse vrhunce presegajoči hujskariji proti „Štajercu“, da je „Štajerc“ s tem umorom v nekaki dotiki, da i njega zadene nekaka krivda. Za Boga milega, kdaj pa je pisal „Štajerc“, da bi se moral ta ali oni človek, posebno ta ali oni duhovnik ubiti? Sram vas bodi klerikalni prilizjenci, ali smo vam mi kedaj predbacivali sokrivdo pri umoru? Vsaki pameten človek obsoja vas v tej zadevi nigdar pa ne nas. Da pa bodete vedeli dragi nam bralci, bode vami povedali mi resnico v tej zadevi. Navedeni ubijalci niso bili nigdar naročniki „Stajerca“, nikdar ne na „Štajerčevi“ strani, temveč eden izmed njih je bil celo Štajerčev sovražnik. Takoj po navedenem umoru smo dobili o tem pritepu dovolj dopisov, in sicer dopisov od poštenih pravih možakov, in skličujoč se na te dopise trdimo resnico, o kateri smo bili itak že za naprej prepričani: „Štajerčevi imajo mirno vest pri vsakem po-

nočnem pretepanju, ravno tako tudi pri tem, pri katerem je žalibog moral plačati človek, mogoče po lastni krivdi, brezsrčno postopanje nevednih surovih postopačev s svojim življenjem!“ Kateri fant ali parbar je prišel tako daleč, da se je otresel tužnega jarma nazadnjaštva, kateri fant se je oklenil napredno mislečih listov, ta ima vsebi že dovolj prave sodbe svojega lastnega notrajnega življenja, ta se je otresel tudi zaslepljenega sovražtva. Kateri fant je čitatelj in naročnik „Štajerca“, on ne bode položil nikdar o pretepu roke na nobednega človeka, ker mu je taka surovost že davno premagano stališče. Dragi naši napredni fantje, Vi nimate nič opraviti s ponočnimi pretepi, o tem smo popolnoma prepričani, zato pa je v nebovpijoča nesramnost, ako klerikalni list šteje štiri ponočnjake, kojim ni bilo človeško življenje sveto, med naprednjake, med take, na katere so uplivali napredni listi, katere je v duho vodil „Štajerc“ k luči, kazoč jim temo!

Popravek. 1. Ni res, da bi se bil trudil pridobiti naše kmete za konzum; res je pa, da sem se trudil jih pridobiti za „Kmetijsko zadrugo.“ 2. Ni res, da bi bil kedaj na kancelni trgovca Kolbezen priporočal; res je pa, da sem ga priporočal zunaj cerkve, pri seji predsedništva in občnem zboru zadruge in ga priporočim vsakemu, ako nanese priložnost. 3. Ni res, da bi bil zadnjič rekel, naj kmetje pri Kolbezen-u kupujejo, čeprav bi znabiti dobili pri njem slabše blago po dražji ceni, kakor pri drugih trgovcih, res je pa, da sem rekel pri občnem zboru zadruge dne 8. jun. t. l.; rajši kupujem pri Kolbezen-u, kakor pri židovih, čeravno bi dobil pri njem slabše blago za dražjo ceno. 4. Ni res, da sem zadnjič v šoli skorej celo uro govoril le o „Štajercu“; res je pa, da svarim šolarje pri vsaki priložnosti, pred pohujšljivim berilom, ne da bi kedaj imenoval katerokoli knjigo ali časnik po imenu. 5. Ni res, da mi je neki fant zaklical iz klopi: „Štajerc je že dečko!“; res je pa, da še ni nikdar tekom 4 let, kar sem jaz katehet v Središču, nobeden učenec meni zaklical iz klopi kaj enakega. 6. Ni res, da dobro prodajam knjige; res je pa, da jih drage volje naročim, ako me kdo za to uslugo prosi in največkrat še sam trpim škodo pri poštnini. 7. Ni res, da sem rekel, k Marijini družbi morajo pristopiti tiste, katere niso prav poštene, tiste „te slabe“, ne pa pridne; res je pa, da sem rekel, Marijina družba ni samo za dobre dekline — za te bi družbe skorej ne bilo treba, — ampak tudi za „te slabe“; za dobre, da združene dajejo skupno dober zgled, za slabe, da se morejo od dobrih spodbujati in poboljšati. 8. Ni rez, da jaz razdelim „Vaše hčere“ in rečem te so pridne, te pa slabe; res je pa da dekleta v Marijini družbi ne ločim ter jih podučujem, da bi bile vse dobre in pridne. Središče, dne 14. julija 1902. Fr. Kozelj, kaplan.

Opomba uredništva: Po postavi mora vsaki list sprejeti njemu poslani popravek naj se v njem trdi resnica ali — laž. Tudi ta popravek je prišel k nam od „duhovniškega obrambnega društva“ v Ljubljani, in to pove dovolj! Gospod Kozelj piše: Ni

res da sem, ni res da sem, ni res da sem, res pa je, da zavijem vse tako, da povem isto kar se o meni trdi samo z drugimi besedami. Dragi kmetje v Središču in v okolici, kateri tega gospoda poznate, bodete si naredili sami o vsem pravo sodbo! Vi veste kako nastopa gospod kaplan, Vi veste kaj smo mi pisali, veste pa tudi kaj on sedaj piše in lahko sprevidite kako se da po klerikalni „resnicoljubnosti“ vsaka stvar v lasten svoj prid zasukati in zaviti. Toda škoda bi bila za vsako daljno besedo o tej stvari; kdor ima um, ta bode gotovo obsodil — toda nas nikdar! Gospoda Kozla pa ne bomo prej častili, dokler si ta pošteni gospod ne bode dober s svojo-lastno sestro in s svojim svakom, katera dva je hotel z nedoraslimi otroki vred poriniti z hiše, v kateri se je sam rodil, katera dva je hotel pognati z domačega posestva, radi svoje dedčine in pa dedščine (erbije) druge sestre. In to vse se bi mu bilo tudi posrečilo, ako ne bi bilo ptujske hranilnice. Kaj ne gospod Kozel, Vi ste „častivredni“?

Iz Šmarja pri Jelšah. „Slovenski Narod“, napredni kranjski list, pa tudi drugi listi, so prinesli novico, da se tukaj ustanavlja neko gospodarstveno društvo, oziroma konzum. Da se pa nihče ne bo po krivem kot ustanovitelj tega konzuma sumil, moramo tega ustanovitelja na tanko opisati. Oče tega društva ni nihče drugi, kakor dobro in slaboznani Hugo W. Tanschitz! (Ako hoče kaj od kakega slovenskega urada imeti, se podpiše Tančič. Jako slavno za možaka!) Ta mož je celih 25 let izposojeval denar po 24. procentu. On je bil toraj čisto navaden izkoriščevalec sile in potrebe bližnjega tako dolgo, dokler mu ni poklicana oblast stopila na prste. A ta „gospod“ pa je vendar jako dobrodušen, ker še danes misli, da je siromake s svojimi 24 procenti osrečil. Ker pa po stari navadi več odirati ne sme, zmisli si je novo sredstvo, s katerim hoče osrečiti kmeta namreč: krčmarski, mesarski, pekarski, gospodarski konzum, kateri konzum pa ima seveda za njega največjo prednost, da bode tudi denarje izposojeval. (Kaj, ali bode to pod novim imenom stara odiralnica?) Kdo pa stoji dober za to novo gospodarsko pokveko? Niti naši dohtarji ne, niti naši duhovniki ne! A gostobesedni gospod Hugo se je vendar mnogo trudil, oba pri kmetih tako „priljubljena“ stanova za svoj konzum pridobiti. Mi kmetje pa ga tudi nočemo podpirati, samo nekaj takih gospodarjev (?), kateri nimajo ničesar zgubiti, bode njegova tovaršija, ako še sploh to nepotrebno društvo pride. Bog daj, da ne bi! Tančiču so pa tukajšna tla že prevroča: rad bi jih zapustil, a kupca ne more dobiti za svoje tako pošteno pripravljeno nepremičnino. Ponudil jo je že tukajšnjim gospodom gostilničarjem, trgovcem in mesarju, tudi peku, naj mu odkupijo sicer za nesramno veliko ceno njegovo „pokajžo“. „Ako pa ne boste kupili, pa ustanovim konzum!“ A to vse ni nič drugega kakor „farbarija“, vse kar se je v časopisih o tukajšnjem konzumu pisalo, nima nič drugega v sebi, kakor, da bi tukajšne obrtnike strašilo. Seveda da je celjska liberalna (joj!) „Domovina“ med vsemi listi najbolj vriskala kako bode osrečil ta konzum kmete. Pravi napredni kranjski list „Slovenski

Narod“ je bil bolj pameten. On je takoj opazil kaj pes tace moli. Ljuba „Domovina“ ali ti je moro kaki stric v črni dolgi suknji poslal dopis? Lju „Štajerc“, veš kaj, pri nas se nihče konzuma ne bo ravno tako ne, kakor nihče za njegovega očeta ne mara. Dragi kmetje, s sladkim jezikom se va približuje Hugo. Znano vam je tudi, da je Hugo Tančič imel veliko let „trafiko.“ Hugo, Hugo kje pa je „Haupt-Trafika?“ Zakaj pa si jo zgubi? Povprašajte ljudi, ki so v Hugetovi trafiki delali, povprašajte jih, kaj so zaslužili. Zvedeli bodete, zakaj je cesarska oblast Hugetu trafiko proč vzela. Zvedeli bodete, ako tega še ne veste, kakšen človek je Hugo in ako že ste od tega mali del zvedeli, premislite kaj vas čaka, ako se z Tančičem v eno društvo podate. Le podajte se pod njegov komando! Ako pa ne veste kak je ta komando, pa povprašajte tiste, kateri so do sedaj z Hugetom opraviti imeli. Povprašajte na primer starega gospoda Jagodiča, nam vam on pove, kako se je obnašal vrli naš „gospod“ Hugo, ko je gospod Jagodič deset krajcarjev premalo s seboj imel, da bi mu poplačal mejnico (vehsel). Ker ne ljubi „Štajerc“ to bode konzum, „fein“ konzum saj bode sin „regimentnega“ očeta! Prihodnjič več o Hugetu in njegovem konzumu. Napredni kmetje

Našim naročnikom. Vse tiste, kateri so nam naše čeke denar že poslali prav srčno zahvaljujemo. Druge pa prosimo naj ne pozabijo na nas, ker nam na njih nikdar ne pozabimo, temveč jim redno pošiljamo list. Po neljubi pomoti se je poslalo morda v celem kakih 100 čekov tudi takim, kateri so že plačali. Mi jih prosimo, naj nam te pomote ne zamerijo in naj podržijo čeke za drugokrat. Saj vsaki vendar kaj je plačal, ali kaj ni plačal. Ako je plačal, morda gotovo ni treba še enkrat plačati. V naših knjigah je vse natančno zabilježeno, in mi nočemo nikomu krivice delati. Kdor pa pošlje list sedaj nazaj, ko mu ni treba plačati, ta pa že sam ve, da tako postopanje ni možato. Hvala Bogu, da sta to storila samo dva. Ta dva pa si bomo zapomnili! Ali njiju je morda „gospod“ k temu prigovoril, tega ne vemo. No, nam pa bodeta ta dva, za to pa je prišlo ravno isti dan 20 novih naročnikov.

„Prijatelj“ mladine je kaplan Kozoderc od sosedne Urbana pri Ptujju. Dne 31. preteklega meseca se je moral pred ptujskim sodiščem zagovarjati. Ta „ljubljeni“ mladine je kaznoval v šoli 11letno deklico zaradi neke malenkosti tako neusmiljeno, da ga je obsodilo sodnik na 20 kron kazni ali pa 48 ur zapora. To pretepanje nedolžnega otroka pa še je od druge strani zanimivo. Mati tega otroka namreč nosi kmetski tom s pošte pisma, pa tudi „Štajerca“. Gospod Kozoderc je hotel pred kratkim zvedeti koliko naročnikov ima „Štajerc“ in kateri so. Seveda da bi bil šel tje in „Štajerca“ gotovo vsakemu „priporočil“. Poštena ženska pa mu tega ni naznanila. No, in zdaj pa že ve svet zakaj je bilo njeno dekle v šoli tepeno.

Veliki ogenj. Dne 30. prejšnjega meseca je bil v Podovi pri Račju (Kranichsfeld) veliki požar. Pogorelo je 30 hiš in hlevov in ž njimi mnogo krme za živino.

in skoraj vsa žetva. Gotovo bi še bilo več pogorelo ako bi ne bile požarne brambe z Maribora, z Šikol, z Frauheima, z Račja, z Cirkovec in pa z Hoč takoj prihiteli braniti. Žalibog, da sta dva otroka zgubila pri tem ognju življenje. 4 in 5 letna otroka posestnika Kingusta, katera sta najbrž tudi zanetila, sta se skrila ko je začelo goreti pod škedenj in sta tam zgorela. Še le ko je hlev popolnoma pogorel so nju potegnili izpod škednja in sicer tako zgoreta, da so komaj spoznali, da sta to ponesrečena otroka. Pazite na vžigalice, pazite na otroke in veliko nesreč bode izostalo!

Požari. Dne 31. prejšnega meseca je pogorel Ignac Krajncič v Spuhli pri Ptuju. Škode ima nad 1400 kron. Tudi tukaj se dolži 5 letni otrok, da je igraje se z užigalicami povzročil nesrečo. — V noči od 25. do 26. p. m. je nastal pri gorici Franca Venko pri sv. Urbana blizu Ptuja ogenj. Pogorela je cela viničarija. Ker je ogenj nastal o polnoči, toraj tedaj, ko je vse bilo pri počitku so prišli ljudje prepozno braniti. Žalibog da je dobil viničar pri tem požaru take opekline, da so ga morali odpeljati v graško bolnišnico. Škoda, katero imata trpeti posestnik Venko in pa viničar je velika, ker je bilo posestvo samo za malo svoto zavarovano.

Sadjerejci! Pazite, da ne bodete od nekkih agentov golufani. V zadnjem tednu sta hodila v ptujski okolici dva agenta, katera že zdaj kupujeta sadje, in sicer na drevju. Ako se sadje na drevju proda ali pa kupi se gotovo pri tej kupčiji kupec ali pa prodajalec vori. A vendar pa piska zguba večkrat prodajalcu, ker je kupec že izvežban in ve, koliko bode dalo to ali ono drevo sadja. Tudi ne prodajajte sadja na mero, temveč vse na tehtnico (vago), ker vas pri meri lahko „nabriše“ kdor hoče. Sploh pa ne prodajajte sadja lahkomiščno, ker bode njegova cena posebno letos vedno rastla. Na Zgornjem Štajerskem, na Avstrijskem in na celom Nemškem ni letos skoraj nič sadja. Naša lepa štajerska dežela je še v tem srečna, ker so v malone vsih krajih vsaj jabolke polne. Toraj sadjerejci in kmeti pozor! Sad bode letos jako drag. Štajerc bode pozvedal za dobre kupce in vam jih bode, ko bode sadje zorelo naznanil. Sploh pa ako hočete kaj pozvedati pišite „Štajerca“, on vam bode, kolikor je v njegovi moči radovoljno svetoval in pomagal. Toda priložiti morate znamko (marko) za odgovor!

Grozen umor. Pri sv. Lovrenu na Dravskem polju v Župečji vasi, je žena Antona Bauman, Marija Bauman živela že delj časa s svojim možem v razprtiji. Mož temu ni bil kriv, ker je pošten in priden gospodar. V noči od zadnje sobote do nedelje sta se radi neke malenkosti sprla. (Okno je pustila žena odprto, in to njej je Bauman predbacival, češ, da je že itak prehlajen.) Zadnje nedeljo v jutro Bauman ni mogel iti k rani meši, ker je bolehal in je moral ostati v postelji. Ženo pa je ponočni prepir grozno razkačil. Dozvala je svoja dva otroka, kojih je bil eden 6 let star eden pa samo dve. Potem je vzela tretjega otroka, ki še ni bil leta star in je mirno spaval v

zibelki. Z otroki je šla k bližnji vodi in jih je vrh v vodo, tako da so se vsi trije vtopili. Skočila je tudi sama v vodo, a voda je bila premajhna in ona se ni vtopila. Ležala je skoraj celi dan v vodi, potem je šla domov. Ko pride domov, reče: „Tam so moji otroci v vodi, idite po nje!“ Javila se je sama ptujski sodniji, katera jo je zaprla. Mož je grozno obupan, ker je ljubil svoje otroke čez vse. Angeljsko čisti „Gospodar“ povej nam, čegavi pristaši so pa to? So morda od Štajercove stranke — kaj???

Iz Ormoškega okraja. „Ljubi „Štajerc“ — bil sem na slavni božji poti na Hrvaškem pri Mariji Bistriški. Srce me veseli, kako lepo se je tam obhajala ta božja pot. Zanimalo pa te bode, „Štajerc“ kaj je tam neki sivolas hrvaški duhovnik pridigoval. Rekel je, da moramo Marijo častiti mi ljudje, ker so je tudi angelji častili, da celo angelj, kateri jo je pozdravil, ji je rekel: „Pozdravljena bodi — milosti s polna“. Njenedga presvetega limesa jasni izrekel, ker si ga ni upal izreči, ker se je sam nevrednega čutil, da bi izrekel ime tište ženske, katera je bila ozveljena, da bode rodila nebeškega Odrešenika vsih ljudi. Tako je toraj pridigoval hrvaški duhovnik, tako se časti Marija na Hrvaškem. Pri nas na Štajerskem je stvar čisto drugačna! Pri nas se igra Marijo teater in njena presveta oseba se predstavlja z deklami ali pa včasih z ženskami, katera, ko čisto — namreč po dnevni!

(Opomba uredništva: K temu vrsticam nam ni treba ničesar dostaviti!)

Ogenj: Dne 20. julija t. l. je zgorel v Rečici Savinjski dolini pri posestniku po domačem pri Grezi hlev. Ogenj je zanetil neki hudobnež. Encga rumljivca že ima sodnija.

Stekel pes. Na Hajdini pri Ptuju je ugrizel stekel pes mladeniča po imenu F. Methčičja. Povzročil mu je rano na vratu. Toraj zopet stekel pes, tako da bode mo dobili v ptujskem okraju zaporozal pa zopet podaljšan. Obžalovanja vrednega mladeniča zdravijo zdravniki.

Častivreden duhovnik. Pri sv. Lenartu blizu Velike Nedelje je obhajal dne 4. tega meseca častivredni gospod župnik Toplak 60letnico svojega tnašnikovanja toraj takozvano biserno sveto mešo. Ta častitljiv stari, ljubeznjiv oče svojih faranov je duhovnik po vzgledu Kristusa in sicer duhovnik, kakor je malo takih. Ta gospod je bil 60 let duhovnik a dostal je ubog, tako, da nima sam nikakega premoženja, a čujte in vedite napredni kmetje, ta gospod je marsikatero solzo sinom ako m zabranil marsikateremu stradajočemu trpinu je pomagal! Čast temu vrlému, temu vzornemu duhovniku. Mi mu ključemo iz dna naših src: Bog ga ohrani še mnogimoga leta, on mu naj poplača vse siromakom storjene dobrote! — (Opomba tiskarjevega učenca: Govoriti sem čul od belih vran, pa jaz kot učenec nisem nič reči, ker trpijo drugače moje ušesa!)

Od Sv. Miklavža pri Ormožu. Jaz kot zvest naročnik „Štajerca“ opozarjam našo pošto na to, da

ona
zati,
se p
roča
kdo
bil,
list
nen
ured
tudi
spran
njen
plač
Z
pri l
nas
nost
tere
zgod
vrh
nera
nap
dob
gosp
pose
poža
nas
seje
vine
se
se l
vine
ker
vins
niji
prie
škej
3.
ob
pos
mo
nes
Pul
to
slu
mu
vla
me
mu
za
jo
me
kor
bre
naš
Or
saj
ker

ona nima pravice poštnih pošiljatev tako pustiti ležati, da lahko vsaki, kateri hoče, vidi, kaj in komu se pošlje. Sploh pa nima nobeden, tudi ne sorodnik, pravice, da bi prišel na pošto, si tam ogledal kdo da je naročen na „Štajerca“, in potem to porabil, ter bi šel od enega do drugega naročnika in mu list odgovarjal. Ali bo treba iskati pomoči pri poštnem ravnateljstvu? „Štajerčev“ naročnik? (Opomba uredništva: Enakih slučajev je nam dovolj znanih, tudi iz drugih krajev. Ker hočemo to stvar mi sami spraviti pred poštno ravnateljstvo, prosimo naše cenjene naročnike, naj imajo potrpljenje z nami. Dan plačila za take nerédnosti je blizu.)

Zahvala dornavskim in ptujskim požarnikom. Iz Spuhle pri Ptujju se nam poroča: Kakor znano, nastal je pri nas pred dobrim tednom ogenj in bila je velika nevarnost, da bode plamen upepelil razen poslopja, v katerem je nastal ogenj, še mnogo drugih. Da se to ni zgodilo, imamo se v prvi vrsti zahvaliti dornavskim vrlim požarnikom, ki so, zavedajoč se svoje dolžnosti, nemudoma prihiteli na kraj nesreče, ter z velikim naporom in vstrajnostjo branili sosedna poslopja. Za dobro stvar in hitro pomoč vedno vneti načelnik gospod Herga zasluži si za svojo vrl komando še posebej pohvalo. — Prisrčna zahvala tudi ptujskim požarnikom, ki so prihiteli tudi takoj na pomoč in so nas obranili v že itak žalostnih časih, večje nesreče.

Poročilo ptujkega sejma. Na živinski in konjski sejem dne 5. avgusta se je prignelo 1261 goveje živine, 534 konj. Na svinjski sejem dne 6. avgusta pa se je prignelo 210 svinj. Cene so bile visoke in se kmetje vabijo, da priženejo tudi na prihoduje živinske in svinjske sejme svojo živino mnogoštevilno, ker so cene visoke, in se lahko prodajo. Prihodnji živinski sejem se bode vršil dne 20. avgusta; prihodnji svinjski sejem pa 12. avgusta. K obema sejmoma pride kako smo zvedeli zopet mnogo kupcev z Nemškega.

Nesreča na brodu pri Borlu. Dne 28. p. m. ob 3. uri popoldan je hotel kmet Anton Pukšič s težko obloženim vozom na brodu pri Borlu čez Dravo. Ko je postavil na brodov mostič svoj voz, se je pretrgala mostnica. Voz se je nagnil in pritisnil Pukšiča tako nesrečno ob steber mosta, da mu je združil prsa. Pukšič je bil takoj mrtev.

Iz Središča. „Ljubi „Štajerč!“ Dva posamezna slučajja obolenja konj na smrklju v bližnjem medijunskem mestecu Čakovcu sta povzročila, da je vlada prepovedala vožnjo s konji ob štajersko-ogerski meji. To je bil velik udarec posebno sedaj, ko se mnogo žita prevaža. Ta kuga je dobrodošlo sredstvo za ogerske žide, veletržce z žitom. A kako malo je kužna obredba opravičena, priča dejstvo, da niti mesto Čakovec, niti celo dotični posestnik ni bil kontumaciran, in da so čakovski vojaški jezdecii šli brez vse zapreke na vaje. V tej zadregi se je obrnil naš občinski odbor do člana trgovske komore gosp. Orni-g-a, župana mesta Ptujja, kot deželnega poslanca, saj z našimi slovenskimi poslanci itak ni nič opraviti, ker nočejo iti v deželni zbor. In glej! Gospod župan

Ornig, čeprav Nemeec, nas Slovence ni zapustil. Koj na naš telegram je šel k cesarskemu namestniku v Gradec, še niti našega prošnjega pisma ni čakal, tako, da smo je morali poslati za njim. Cesarski namestnik je uvažal takoj prošnjo tega vrlega deželnega poslanca, kateri ima zares srce za slovenskega kmeta. In ta gospod je Nemeec, je mestjan, zastopnik mestnih slojev. Naši slovenski poslanci pa nočejo za nas vedeti! Imenovana obmejna obredba se je takoj spremenila v našo korist, tako da lahko vozimo sedaj s konji koliko je to potreba. Mi izrečemo toraj temu vrlému gospodu poslancu našo prisrčno zahvalo za to nam izkazano dobroto in ga prosimo, naj nam bode tudi v bodoče naklonjen, naj nam ne zameri, ako ga bodemo mi trpini v kratkem zopet morali nadlegovati. Slovenski kmet.“

(Opomba uredništva: O tej stvari pisal je pred kratkim že kranjski napredni list „Slov. Narod“. Radovedni smo, ali se bode „Naš Dom“ po svoji navadi gospoda župana Orniga zahvalil s tem, da bode tega gospoda zopet opsoval.)

Oznaniia. Od 10. avgusta 1902 leta naprej bode od ptujskih dveh lekarnic (apotek) v nedeljo popoldan samo ona odprta. Na vratih zaprte lekarnice bode vselej napis, kateri bode naznanil, da je ta lekarna dotični popoldan zaprta, da pa se dobijo zdravila pri drugi. Zaprta bode toraj eno nedeljo od 2. ure popoldan ena lekarna, a druga bode odprta in drugo nedeljo pa bode druga zaprta in ta odprta.

Ptujko kopališče naznanja da bi bilo pri volji tudi po nedeljah dopoldne od pol 9. do 10. ure pripraviti soparne kopele, ako se zato oglasi dovolj prosilcev. Kateri kmetje to želijo, naj se oglasijo pri Jos. Kasimiru v Ptujju.

Zunanje novice.

Kako se v Afriki pozdravljajo? Naši „Adamovi“ bratje v Afriki imajo dokaj čudne šege pri pozdravljanju. Red Joruba, ki prebiva južno od Nigra, se vrže na trebuh, kadar sreča svojega poglavarja. Pozdrav je bolj obreden nego prisrčen. Pri drugih rodovih se pri pozdravu v znamenje veselja cmoka. Kadar pride kak Wagulba v družbo domačinov, vzame z desnico peščico peska, posiplje ga v levo roko, ter ga vrže čez glavo. Kadar se pri njih srečate dve osebi, pobožata se po trebuhu. Najbolj čudno šego imajo Batoiki. Kadar se srečajo, se vržejo na tla, kotajo se z ene strani na drugo in bijejo z rokama po mečah. S tem javijo svoje veselje, da so srečali svojega znanca.

Pes — tat. Dne 13. prejšnega meseca je bila neko mu hlapcu v Ljubljani ukradena srebrna ura z verižico. Ura je bila v sobici pri hlevu, hlapec pa je obedoval v kuhinji. Pogrešivši uro, je naznanil tatvino policiji, ki je brez uspeha zasledovala po neznanem tatu in uri. Pač pa je prišla hišni gospodinji dobra misel v glavo. Povedala je hlapcu, da domači pes zelo ljubi svitile reči in da je že tudi njej odnesel včasih kako žlico, ki jo je potem zakopal. Hlapec je gospo